

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **ČSAD JIHOTRANS a. s., IČ 251 71 216, sídlem v Českých Budějovicích, Pekárenská 255/77**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Bayerem, advokátem v Českých Budějovicích, Jeremiášova 18, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství, sídlem v Brně, Masarykova 427/31**, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 6. 11. 2015, č.j. 38271/15/5100-41458-710158,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 11. 2015, č.j. 38271/15/5100-41458-710158 a rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 1. 10. 2015 č.j. 216369/15/4000-50715-109550, č.j. 217306/15/4000-50715-109550, č.j. 216473/15/4000-50715-109550, č.j. 216521/15/4000-50715-109550, č.j. 216493/15/4000-50715-109550, č.j. 216531/15/4000-50715-109550, č.j. 216500/15/4000-50715-109550 se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.800 Kč, a to ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

(1) Včasnou žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 8. 1. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti zajišťovacím příkazům vydaným Specializovaným finančním úřadem (dále jen „správce daně“) dne 1. 10. 2015. Odvoláním napadenými zajišťovacími příkazy bylo žalobci uloženo zajistit úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec, srpen, září, říjen a listopad 2012 a dále leden až březen 2013, která v té době nebyla stanovena. K zajištění úhrady mělo dojít složením jistoty ve výši 23.127.888 Kč na depozitní účet správce daně.

(2) Projednávanou žalobou se žalobce domáhá zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného a společně s ním i zajišťovacích příkazů, jež mu předcházely. Žalobní námitky byly rozděleny do dvou částí. Žalobce v první řadě označil vydané zajišťovací příkazy správce daně za nezákonné, a to z důvodu nesprávného právního názoru správce daně i žalovaného ohledně nemožnosti odpočtu daně z přidané hodnoty v případě zboží, jež bylo v konečné fázi dodáno žalobci. Tato námitka je pak žalobcem obsáhle rozvedena, včetně odkazu na aktuální judikaturu Soudního dvora Evropské unie, vztahující se k dané problematice. Správce daně se ve svých rozhodnutích žádným způsobem nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro intrakomunitární přepravu, které zakotvuje evropská judikatura. Až na základě splnění těchto podmínek by bylo lze stanovit, jakým způsobem bylo předmětné zboží pro účely daně z přidané hodnoty dodáno. Žalobce k tomuto blíže rozvádí, že za intrakomunitární přepravu, osvobozenou od daně z přidané hodnoty, je nutno v projednávaném případě označit pouze dodávku mezi zahraniční rafinerií a prvním pořizovatelem, přičemž v mezidobí, než se předmětná dodávka dostala do reálné dispozice žalobce, figuroval v tomto řetězci blíže neurčený počet subjektů, které se na přepravě zboží podílely, a to v závislosti na aktuálních možnostech přepravy tohoto zboží. Žalobce v každém jednotlivém případě nebyl prvním pořizovatelem zboží, tímto byl pouze v případě, kdy zboží od zahraniční rafinerie sám přejímal a převážel, pouze v takovém případě se jednalo o intrakomunitární přepravu osvobozenou od daně z přidané hodnoty. Ve všech ostatních případech, kdy v rámci dodání zboží figurovaly další subjekty, podléhala dodávka zboží dani z přidané hodnoty.

(3) Druhá žalobcem uplatněná námitka se týká procesní nezákonnosti vydání zajišťovacích příkazů správcem daně. Žalobce k této námitce blíže odkázal na odvolání, jež uplatnil v rámci správního řízení. Ve zbytku pak uvedl, že nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro vydání předmětných příkazů, neboť neexistovala důvodná obava o vymahatelnosti daně. Nedobytnost předmětné daně byla správcem daně zdůvodněna probíhající přeměnou společnosti žalobce a domněnkou, že v rámci této přeměny dochází k „tunelování“ společnosti žalobce. Konkrétně je tato nedobytnost daně dovozována například z převodů nemovitostí a dalšího majetku žalobce na nástupnické společnosti. Žalobce však k tomuto závěru správce daně poukázal, že kromě aktiv musí na nástupnické subjekty ze zákona přejít též pasiva, a tedy i předmětná daňová pohledávka. Krom uvedeného však žalobce konstatoval, že v jeho případě dochází pouze k novému organizačnímu uspořádání firemní skupiny.

(4) Nezákonnost zajišťovacích příkazů je pak žalobcem spatřována rovněž v nenaplnění díkce ust. § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), neboť v daném případě dle žalobce neexistovalo nebezpečí z prodlení s platbou předmětné daně, a to i s poukazem na dosavadní bezproblémový postup žalobce. Žalobce navíc neměl od doby, kdy obdržel zajišťovací příkazy, možnost vyvést veškerá aktiva ze společnosti. V důsledku vydaných zajišťovacích příkazů je žalobci zadržována částka několikrát převyšující předmětnou daň a je tak významným způsobem ohrožena veškerá jeho činnost. Správce daně navíc svůj postup dle ust. § 103 ZDPH nijak nezduvodnil, když toliko odkázal na nedostatečnou součinnost žalobce. Žalobci nebyla ze strany správních orgánů poskytnuta lhůta k dobrovolné úhradě předmětné daně.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

(5) Žalovaný navrhl projednávanou žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Nejprve bylo žalovaným podáno vyjádření k žalobcem namítané nezákonnosti zajišťovacích příkazů, zapříčiněné absencí podmínek pro intrakomunitární přepravu. Tato žalobní námitka byla žalovaným označena za nerelevantní, a to s ohledem na předběžný charakter zajišťovacích příkazů. K soudnímu přezkumu této námitky může dojít až v rámci řízení, jehož předmětem bude rozhodnutí o stanovení samotné daně. V rámci nyní projednávané věci lze přezkoumávat toliko naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů ve smyslu ust. § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Skutečnosti týkající se v budoucnu stanovené daně lze přezkoumávat až poté, co bude v rámci řádného nalézacího řízení provedeno plnohodnotné dokazování směřující ke stanovení daně. Pro vydání zajišťovacích příkazů představují důkazy, jež byly správcem daně dosud shromážděny, dostatečný podklad.

(6) Žalovaný se pak dále vyjádřil k žalobní námitce, dle níž nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů. K tomuto žalovaný sdělil, že bylo přihlédnuto zejména k předchozím organizačním změnám ve struktuře společnosti žalobce, které byly zásadního charakteru. Došlo k realizaci projektu přeměny společnosti a spolu s ní k přerozdělení jak veškerého movitého majetku žalobce, tak i jeho zaměstnanecké struktury. Přerozdělení byli rovněž obchodní partneři žalobce. Všechny tyto komponenty přešly na nástupnické subjekty. V důsledku této organizační změny došlo k významnému útlumu podnikatelské činnosti žalobce, ke snížení jeho majetku a ke zhoršení možnosti vydobytí v budoucnu stanovené daně. Pokud žalobce namítá, že spolu s výše uvedenými aktivy, přešla na nástupnické subjekty všechna pasiva, to automaticky neznamená, že k úplné úhradě daně dojde, neboť se jedná o vztah subsidiární, kdy na nástupnický subjekt přechází ručení odpovídající jimi nabytému podílu, tedy částce 16.400.000 Kč, přičemž samotná daň má být zajištěna v celkové výši 23.127.888 Kč.

III. Replika žalobce

(7) Žalobce v replice ke shora uvedenému vyjádření žalovaného setrval na závěrech učiněných v žalobě. Vyjádření žalovaného, dle něhož není on ani soud oprávněn zabývat se hmotněprávní rovinou celé problematiky, nelze považovat za správné. Správce daně jakož i

žalovaný jsou povinni se řádně zabývat otázkou pravděpodobnosti budoucího stanovení daně, aby tím bylo zabráněno libovůli ze strany finančních orgánů v případě vydávání zajišťovacích příkazů, které jako takové značně limitují daňové subjekty v rámci jejich manipulace s vlastním majetkem. Žalovaný ani správce daně nejsou oprávněni vydat napadená rozhodnutí pouze na základě pochybnosti o správnosti uplatněného odpočtu daně, v této otázce by si měly být, s ohledem na milionové částky, jež jsou předmětem zajišťovacích příkazů, zcela jistí. Celá daňová kontrola je tak, s ohledem na dosud nevyjasněný právní názor správních orgánů v dané otázce, nezákonná.

IV. Obsah správních spisů

(8) Zajišťovacími příkazy vydanými Specializovaným finančním úřadem dne 1. 10. 2015 bylo žalobci uloženo zajistit úhradu daně z přidané hodnoty za období červenec, srpen, říjen a listopad roku 2012 a dále za období leden až březen roku 2013, která v té době nebyla správcem daně stanovena. K zajištění úhrady předmětné daně mělo dojít složením jistoty ve výši 23.127.888 Kč na depozitní účet finančního úřadu.

(9) Z odůvodnění zajišťovacích příkazů vyplývá, že správce daně přistoupil k jejich vydání z důvodu pochybnosti o správnosti žalobcem uplatněného odpočtu daně, a to s ohledem na aktuální judikaturu Soudního dvora Evropské unie vztahující se k definici intrakomunitárního pořízení a dodání zboží. Žalobce uplatnil odpočet daně z přidané hodnoty, neboť v rámci daňových přiznání učinil závěr, dle něhož se v případě jím pořizovaného zboží nejednalo o intrakomunitární přepravu, která by byla od daně osvobozena. Správce daně však na základě dosud pořízených důkazních prostředků, jež v příkazech podrobně rozvedl, dospěl k závěru, že předmětné zboží (pohonné hmoty) bylo nakupováno v jiných členských státech a v rámci jedné přepravy bylo přepravováno do tuzemska přímo žalobcem, který přepravu zajišťoval vlastními dopravními prostředky. Místo nakládky zboží se nacházelo ve výdejních terminálech v jiných členských státech, místo vykládky se pak nacházelo v žalobcových provozovnách v tuzemsku, případně u jiných tuzemských odběratelů. Dodání zboží se uskutečňovalo v rámci jedné přepravy, která byla zajištěna přímo žalobcem, a to jeho vlastními dopravními prostředky. Z výše poukazované evropské judikatury pak správce daně dovodil, že faktorem rozhodným pro posouzení režimu daně z přidané hodnoty u konkrétní dodávky je to, který z účastníků byl zodpovědný za přepravu zboží. S ohledem na shora popsaný průběh přepravy pohonných hmot dospěl správce daně k závěru, že ze strany žalobce došlo k nesprávnému vyhodnocení předmětných transakcí z hlediska jejich daňového režimu, žalobce tak neměl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty.

(10) K samotnému vydání zajišťovacích příkazů správce daně přistoupil s ohledem na splnění podmínek ust. § 167 daňového řádu a ust. § 103 ZDPH. Správce daně pro tyto účely prověřoval finanční a majetkovou situaci žalobce, aby ověřil možnosti zajištění úhrady potencionální daňové pohledávky vzniknuvší na základě nesprávně uplatněného odpočtu DPH. K tomuto bylo správcem daně zjištěno, že v případě žalobce došlo k rozdělení jeho společnosti odštěpením se založením nástupnických společností, o čemž svědčí notářský zápis založený ve sbírce listin příslušného Obchodního rejstříku. Tato zásadní organizační změna struktury společnosti žalobce nebyla správcem daně ze strany žalobce nikterak předestřena. Správce daně v zajišťovacích příkazech rovněž konstatoval pasivní přístup žalobce a absenci požadované součinnosti. Z údajů obsažených v Katastru nemovitostí bylo správcem daně dále zjištěno, že žalobce poté, co došlo k realizaci projektu odštěpení, nevlastní již žádné

nemovitosti, které v rámci uvedené přeměny přešly na nástupnické společnosti. Stejně tak bylo z příslušného registru zjištěno, že žalobce v době vydání příkazů vlastnil toliko 38 motorových vozidel, a to za situace, kdy v roce 2014 vlastnil 278 nákladních vozidel, 317 přívěsů/návěsů a 129 autobusů. Z obsahu projektu rozdělení odštěpením se založením nástupnických společností bylo správcem daně konstatováno, že na jednotlivé nástupnické společnosti v budoucnu zřejmě přejde většina aktiv žalobce, zejména dlouhodobý hmotný i nehmotný majetek žalobce, pohledávky a zásoby. Žalobce tak zjevně snižuje svůj majetek, který převádí na kapitálově i personálně propojené společnosti. Žalobce dle správce daně nebude disponovat dostatečným majetkem, z něhož by bylo lze v budoucnu uspokojit potenciální daňovou pohledávku. Tuto úvahu správce daně umocňuje i záměrná nedostatečná součinnost žalobce v rámci probíhajícího daňového řízení. Správce daně v závěru vyjádřil odůvodněnou obavu, že se žalobce v budoucnu zbaví všech disponibilních aktiv, která by mohla být použita na úhradu předpokládané daně, z tohoto důvodu byla účinnost i vykonatelnost zajišťovacího příkazu stanovena k okamžiku jeho vydání.

(11) Proti zajišťovacím příkazům správce daně bylo žalobcem řádně a včas uplatněno odvolání. Žalobce v odvolání označil závěry správce daně, týkající se nesprávného odpočtu daně, za nesprávné. Tuto svou odvolací námitku pak žalobce v odvolání blíže rozvádí, a to s poukazem na průběh předmětných přeprav pohonných hmot a na počet subjektů, které se na této přepravě podílely.

(12) O shora uvedeném odvolání žalobce bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 11. 2015, č.j. 38271/15/5100-41458-710158. Žalovaný v návaznosti na žalobcem uplatněné odvolací námitky dospěl k závěru, že tyto jsou pro účely odvolacího řízení nedůvodné. Přezkum zajišťovacích příkazů lze omezit pouze na splnění podmínek jejich vydání, jež jsou zakotveny v ust. § 167 odst. 1 daňového řádu. Tato skutečnost pramení z charakteru těchto příkazů, kterými správce daně nestanoví základ daně a její výši, nýbrž se jimi snaží zajistit její budoucí úhradu. Z tohoto důvodu nelze žalobcem namítané hmotněprávní skutečnosti, směřující k samotnému stanovení daně, považovat v daném odvolacím řízení za relevantní. Ve vztahu k naplnění podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů žalovaný uvedl, že správce daně postupoval v tomto směru adekvátně, neboť s ohledem na realizaci přeměny společnosti žalobce a s ním spojený přechod veškerého majetku, existuje odůvodněná obava o úhradu v budoucnu stanovené daně. Spokojit se nelze ani s žalobcem poukazovaným přechodem pasiv na nástupnické společnosti, které tak budou povinny doměřenou daň uhradit. Ručení nástupnických společností označil žalovaný za vztah subsidiární, kdy správce daně může k vymáhání daně po nástupnických společnostech jako ručitelích přistoupit až tehdy, pokud k její úhradě nedojde ze strany žalobce, což značí časovou prodlevu. Nástupnické společnosti ručí pouze co do výše nabytého jmění, v posuzovaném případě nástupnické společnosti ručí do výše 16.400.000 Kč, přičemž zajišťovací příkazy byly vydány k zajištění daně v celkové výši 23.127.888 Kč. Zajišťovací příkazy byly správcem daně řádně a srozumitelně zdůvodněny. Je z nich patrné, z jakého důvodu správce daně vyjádřil obavu o řádnou úhradu daně ve smyslu ust. § 167 odst. 1 daňového řádu a rovněž jakým způsobem zdůvodnil nebezpečí z prodlení dle ust. § 103 ZDPH, kdy tato hrozba je reálná s ohledem na možnost vyvedení veškerého zbývajícího majetku ze společnosti žalobce, který poté, co došlo k realizaci jeho přeměny, zůstal žalobci zachován. Odůvodněná obava byla správcem daně správně odůvodněna též s ohledem na útlum ekonomické činnosti žalobce. Veškeré tyto obavy byly správcem daně objektivně vyhodnoceny a na jejich základě byl učiněn správný závěr o důvodnosti vydání zajišťovacích příkazů, s nímž se ztotožnil i žalovaný. Žalovaný tak sdílí obavu správce daně o řádné

uspokojení daňové pohledávky žalobce a z tohoto důvodu odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl.

(13) Obsahem správního spisu jsou dále materiály osvědčující finanční a majetkovou situaci žalobce. Tyto materiály jsou zastoupeny rozvahou žalobce sestavenou ke dni 31. 12. 2014, z níž se podává, že žalobce k tomuto dni disponoval aktivy v celkové výši 887.454.000 Kč, z čehož dlouhodobý majetek činil 515.592.000 Kč. Nehmotný majetek zahrnutý v této částce pak představoval částku 7.246.000 Kč a hmotný majetek částku 465.076.000 Kč. Z této částky pak hodnota pozemků představovala částku 21.173.000 Kč, hodnota staveb částku 231.971.000 Kč a hodnota samostatných movitých věcí a souborů těchto věcí částku 195.477.000 Kč. Krátkodobý finanční majetek byl uveden v částce 22.064.000 Kč.

(14) Z výpisu z Obchodního rejstříku společnosti žalobce zn. B 892 vyplývá, že na základě rozhodnutí valné hromady ze dne 25. 8. 2015 došlo k odštěpení části jmění společnosti, a to dle Projektu přeměny společnosti ze dne 30. 6. 2015, přičemž dnem rozhodným pro přeměnu byl označen 1. leden 2015. Část jmění společnosti žalobce byla převedena do nově založených nástupnických společností GW JIHOTRANS a.s., GW LOGISTICS a.s., GW BUS a.s. a GW DIESEL a.s. Z údajů obsažených v rejstříku dále vyplývá, že základní kapitál společnosti žalobce byl k 1. 9. 2015 snížen z částky 130.000.000 Kč na částku 2.080.000 Kč.

(15) Z obsahu Projektu přeměny odštěpením se založením nástupnických společností se podává, že na nástupnickou společnost GW JIHOTRANS a.s. byla v rámci přeměny převedena část jmění žalobce v hodnotě 2.049.000 Kč. Tato společnost vstoupila do práv a povinností a do obchodních vztahů s v projektu blíže specifikovanými obchodními partnery žalobce, kromě této skutečnosti do společnosti přešli též určení zaměstnanci žalobce, nabyla v projektu specifikované nemovitosti žalobce a rovněž na ni bylo převedeno právo služebnosti k užívání autobusového nádraží v obchodním centru v Českých Budějovicích. Na nástupnickou společnost GW LOGISTICS a.s. byla v rámci přeměny žalobce převedena část jmění žalobce oceněná v částce 5.129.000 Kč. Tato společnost vstoupila do práv a povinností a do obchodních vztahů s v projektu blíže specifikovanými obchodními partnery žalobce, kromě této skutečnosti pak do společnosti přešli též určení zaměstnanci žalobce. Na nástupnickou společnost GW BUS a.s. byla v rámci přeměny žalobce převedena část jeho jmění ve výši 2.081.000 Kč. Tato společnost pak vstoupila do práv a povinností a do obchodních vztahů s v projektu blíže specifikovanými obchodními partnery žalobce, kromě této skutečnosti pak do společnosti přešli též určení zaměstnanci žalobce. Na nástupnickou společnost GW DIESEL a.s. přešla část jmění žalobce ve výši 7.141.000 Kč. Tato společnost pak vstoupila do práv a povinností a do obchodních vztahů s v projektu blíže specifikovanými obchodními partnery žalobce, kromě této skutečnosti pak do společnosti přešli též určení zaměstnanci žalobce.

IV. Právní názor soudu

(16) Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v mezích daných žalobními body, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

(17) Dle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

(18) Podmínky vydání zajišťovacího příkazu byly dále konkretizovány rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č.j. 4Afs 22/2015 – 104 (všechna uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou dle ust. § 167 odst. 1 daňového řádu, je odůvodněná obava, tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo její výběr bude spojen se značnými potížemi. Po správci daně nelze požadovat, aby v rámci zajišťovacího příkazu, respektive rozhodnutí o zamítnutí odvolání, postavil na jisto a detailně prokazoval veškeré skutečnosti relevantní pro stanovení daně, když toto by mělo být předmětem až samotného řízení o stanovení daně. Na druhou stranu však nelze od otázky existence dosud nestanovené daňové povinnosti odhlédnout úplně. Správce daně je povinen důvody, pro které je budoucí stanovení daně přiměřeně pravděpodobné, přezkoumatelným způsobem uvést v odůvodnění rozhodnutí zajišťovacího příkazu a v odůvodnění rozhodnutí o odvolání řádně vypořádat námitky, jimiž daňový subjekt tuto dosud nestanovenou daňovou povinnost vyvrací. Přiměřenou pravděpodobnost je tudíž nutno vztáhnout též k samotnému budoucímu stanovení daně, nikoli pouze k obavě z její vymahatelnosti.

(19) Výše specifikovanými zajišťovacími příkazy uložil správce daně žalobci zajistit úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty složením jistoty na depozitní účet správce. Důvodem vydání příkazů byla pochybnost správce daně o správnosti žalobcem uplatněného odpočtu DPH. Z databáze záznamních povinností k pohonným hmotám vyplynulo, že žalobce vykazoval přijatá zdanitelná plnění s místem plnění v tuzemsku od tuzemských plátců, ačkoliv dle příslušných dokladů bylo místo nakládky pohonných hmot v jiných členských státech a současně byl žalobce uváděn v příslušné databázi jako přepravce pohonných hmot. Správce daně vycházel z daňových dokladů žalobce, z nichž zjistil, že žalobce uplatnil zdanitelná plnění s místem plnění v tuzemsku od tuzemských dodavatelů, přičemž místo nakládky zboží se nacházelo v několika členských státech, a to v Rakousku, v Německu a ve Slovinsku. Z místa nakládky bylo zboží do tuzemska přepravováno dopravními prostředky žalobce, a to přímo do skladů žalobce či k jiným příjemcům. Dle dosud nashromážděných důkazních prostředků správce daně proběhla nakládka zboží v rafinerii v Passau a v Mariboru, které jsou provozovny dodavatele pohonných hmot v jiném členském státě. Žalobce byl prvotním příjemcem zboží v jiných členských státech, když v místě nakládky na něj přešlo právo nakládat se zbožím jako vlastník. Dodání zboží se uskutečnilo v rámci jediné přepravy, kterou zajišťoval žalobce vlastními dopravními prostředky, jednalo se tudíž o přepravu intrakomunitární, osvobozenou od daně z přidané hodnoty. Žalobce tudíž neměl nárok na odpočet daně. Obavu z možné budoucí nedobytnosti daně pojal správce daně vzhledem k organizačním změnám ve společnosti žalobce, která ke dni 1. 1. 2015 prodělala rozdělení společnosti odštěpení se vznikem společností nástupnických, na něž přešla většina majetku žalobce.

(20) Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda – li nastaly podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu. Tedy, zda – li existovala přiměřená pravděpodobnost, že v budoucnu ke stanovení daně dojde a zda – li existovala oprávněná obava o budoucí dobytost této daně.

(21) Co se týká první uvedené podmínky, týkající se budoucího stanovení daně, je nutné zodpovědět otázku, v jakém místě skutečně došlo k dodání pohonných hmot a na základě tohoto přiřadit intrakomunitární přepravu příslušným obchodním transakcím.

(22) Na rozdíl od správce daně vyslovil žalobce v žalobě názor, že k dodání pohonných hmot došlo na území České republiky po ukončení přepravy v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. Dále žalobce namítl, že správce daně ani žalovaný se dostatečně nezabývaly splněním podmínek intrakomunitární přepravy, neboť jako jediný a rozhodující parametr označily organizaci přepravy.

(23) Podle § 2 odst. 1 písm. a) a c) bod 1. ZDPH: „Předmětem daně je dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku, [...] pořízení zboží z jiného členského státu za úplatu uskutečněnou v tuzemsku osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti nebo právnickou osobou nepovinnou k dani.“

(24) Podle § 2 odst. 2 ZDPH: „Zdanitelné plnění je plnění, které a) je předmětem daně a b) není osvobozené od daně.“

(25) Podle § 7 odst. 1 ZDPH: „Místem plnění při dodání zboží, pokud je dodání zboží uskutečněno bez odeslání nebo přepravy, je místo, kde se zboží nachází v době, kdy se dodání uskutečňuje.“ Podle odst. 2 citovaného ustanovení: „Místem plnění při dodání zboží, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno osobou, která uskutečňuje dodání zboží, nebo osobou, pro kterou se uskutečňuje dodání zboží, nebo zmocněnou třetí osobou, je místo, kde se zboží nachází v době, kdy odeslání nebo přeprava zboží začíná. Pokud však odeslání nebo přeprava zboží začíná ve třetí zemi, za místo plnění při dovozu zboží a následného dodání zboží osobou, která dovoz zboží uskutečnila, se považuje členský stát, ve kterém vznikla povinnost přiznat nebo zaplatit daň při dovozu zboží.“

(26) Podle § 11 odst. 1 ZDPH: „Za místo plnění při pořízení zboží z jiného členského státu se považuje místo, kde se zboží nachází po ukončení jeho odeslání nebo přepravy pořizovateli.“ Podle odst. 2 citovaného ustanovení: „Za místo plnění při pořízení zboží z jiného členského státu se považuje členský stát, který vydal daňové identifikační číslo, které pořizovatel poskytl osobě registrované k dani v jiném členském státě, která mu dodává zboží, pokud ukončení odeslání nebo přepravy zboží je v členském státě odlišném od členského státu, který vydal toto daňové identifikační číslo, a jestliže pořizovatel neprokáže, že pořízení zboží z jiného členského státu bylo předmětem daně v členském státě ukončení odeslání nebo přepravy zboží. Tímto ustanovením není dotčeno ustanovení odstavce 1.“

(27) Podle § 13 odst. 1 ZDPH: „Dodáním zboží se pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník.“ Podle odst. 2 citovaného ustanovení: „Dodáním zboží do jiného členského státu se pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.“

(28) Podle § 64 odst. 3 ZDPH: „Dodání zboží, které je předmětem spotřební daně, do jiného členského státu plátcem osobě povinné k dani, která není osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, nebo právnické osobě, která není osobou registrovanou k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem

nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, pokud odeslání nebo přeprava zboží je uskutečněna podle zákona upravujícího spotřební daně, a povinnost platit spotřební daň vzniká pořizovateli v členském státě ukončení odeslání nebo přepravy zboží.“

(29) Pro rozhodnutí dané věci mají podstatný význam rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“), z nichž vyplývají podmínky pro přiřazení intrakomunitární přepravy zboží, neboť česká právní úprava daně z přidané hodnoty je transpozicí práva Evropské unie, a to směrnice Rady č. 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty. Z rozsudku Soudního dvora ve věci *The Queen, na žádost Teleos plc a další*, C-409/04, Sb. rozh. s. I-07797 ze dne 27. 9. 2007 (všechna uváděná rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na www.curia.eu) vyplývá, že osvobození od daně dle směrnice o DPH lze uplatnit za kumulativního splnění následujících podmínek: 1) právo nakládat se zbožím jako vlastník bylo převedeno na pořizovatele (došlo k dodání zboží); 2) dodavatel prokáže, že toto zboží bylo odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu; a 3) v důsledku tohoto odeslání nebo přepravy věc fyzicky opustila území členského státu dodání.

(30) Z rozhodnutí Soudního dvora ve věci *EMAG Handel Eder OHG a další*, C-245/05, Sb. rozh. s. I-03227 ze dne 6. 4. 2006 vyplývá, i když „dvě po sobě následující dodání zakládají pouze jeden pohyb zboží, musí být považována za časově po sobě následující. Zprostředkující pořizovatel může totiž převést na druhého pořizovatele právo nakládat jako vlastník s majetkem až poté, co ho předtím získal od prvního prodávajícího, a proto k druhému dodání může dojít až poté, co bylo uskutečněno první dodání. Jelikož se má za to, že místo porřízení zboží zprostředkujícím pořizovatelem se nachází v členském státě, v němž se odeslání nebo přeprava tohoto zboží končí, bylo by v rozporu s jakoukoli logikou, aby se mělo za to, že tato osoba povinná k dani uskutečňuje následující dodání téhož zboží z členského státu, v němž se zmíněné odeslání nebo přeprava začaly uskutečňovat[...]*Jvýklad relevantních ustanovení šesté směrnice, podle něhož je jeden pohyb zboží uvnitř Společenství přičítán jednomu ze dvou po sobě následujících dodání, umožňuje snadně dosáhnout cíle sledovaného přechodnými úpravami stanovenými v článku XVIa této směrnice, tj. převodu daňového příjmu členskému státu, v němž dochází ke konečné spotřebě dodaného zboží. Tento převod je totiž zajištěn v případě jednoho plnění zakládajícího jeden pohyb zboží uvnitř Společenství podle čl. 28c části A písm. a) prvního pododstavce (osvobození dodání zakládající odeslání nebo přepravu uvnitř Společenství od daně členským státem odeslání), ve spojení s čl. 17 odst. 3 písm. b), ve znění vyplývajícím z čl. 28f bodu 1 (odpočet nebo vrácení členským státem odeslání DPH splatné nebo odvedené na vstupu v tomto členském státě) a s čl. 28a odst. 1 písm. a) prvním pododstavcem (zdanění porřízení uvnitř Společenství členským státem určení) šesté směrnice. Tento systém zajišťuje jasné vymezení daňové svrchovanosti dotčených členských států. Naproti tomu relevantní ustanovení šesté směrnice nemohou být vykládána v tom smyslu, že jeden pohyb zboží uvnitř Společenství musí být přičítán oběma po sobě následujícím dodáním. Kvalifikovat totiž druhé plnění jako plnění uvnitř Společenství tím, že se mu přičte rovněž pouze jeden pohyb zboží uvnitř Společenství, není užitečné pro zajištění převodu daňového příjmu členskému státu, v němž dochází ke konečné spotřebě dodaného zboží, protože tento převod je již uskutečněn na konci prvního plnění.*“

(31) Z rozsudku Soudního dvora ve věci *Euro Tyre Holding BV a další*, C- 430/09, Sb. rozh. s. I-13335 ze dne 16. 12. 2010 se dále podává, že v případě převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník je vždy nutné zohlednit veškeré záměry kupujícího v okamžiku porřízení zboží, pokud je lze zjistit. Skutečnost, že koncový uživatel zajišťoval dopravu, nemůže být

považována za skutečnost, která by umožňovala učinit závěr, že místo plnění u dodání bylo v zahraničí, naopak, pokud nejsou zjištěny zvláštní okolnosti, které by takovému závěru bránily, je zpravidla třeba zohlednit záměry kupujícího, jak byly vyjádřeny při transakci s původními odběrateli.

(32) Na shora citovanou judikaturu Soudního dvora navázal Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne ... č.j. 5Afs 77/2015, v němž uvedl: „[...] *pokud je dodání zboží spojeno pouze s jedním odesláním nebo přepravou, může být přeprava zboží přičtena pouze jedné transakci a pouze tato transakce může být osvobozena od daně jako intrakomunitární plnění. Od určení transakce, která je spojena s přepravou, se pak odvíjí daňové posouzení transakce, která jí předchází nebo po ní následuje. Dle rozsudku Soudního dvora je možné uskutečňovou přepravu zboží přiznat pouze jedné konkrétní obchodní transakci. Ostatní transakce se považují již pouze za dodání zboží bez odeslání nebo přepravy a jejich místo plnění je stanoveno v závislosti na tom, zda předchází nebo následují po obchodní transakci spojené s přepravou, tj. místo dodání je buď v místě odeslání anebo v místě určení dodávky. Daná transakce je spojena s přepravou pouze tehdy, pokud je zboží odesláno nebo přepravováno prodávajícím nebo kupujícím nebo na účet jednoho z nich. Pro přiřazení přepravy k dané transakci je tedy klíčové zjištění, zda v rámci transakce byla zajištěna přeprava, a to buď prodávajícím, anebo kupujícím. Další podmínkou, aby se na straně kupujícího jednalo o pořízení zboží z jiného členského státu, je, že kupující nabude právo nakládat se zbožím jako vlastník.*“

(33) Nejvyšší správní soud v uváděném případě rozhodoval skutkově téměř totožnou věc s věcí nyní projednávanou. K dané problematice dále uvedl: „*V projednávané věci se spor týká plnění, v němž mělo být zboží (PHM) předmětem více po sobě následujících dodání, ale jediné přepravy uvnitř Společenství. Kvalifikace prvního dodání mezi dodavateli v Rakousku a Německu a společností F.E.T. jako dodání uvnitř Společenství, které by mohlo být na základě této skutečnosti osvobozeno od DPH, závisí na zodpovězení otázky, zda tato přeprava může být skutečně přičtena pouze tomuto dodání (v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora EMAG a další, C-245/04, Euro Tyre a další, C-430/09). Odpověď na tuto otázku závisí na celkovém posouzení všech zvláštních okolností posuzované věci a zejména určení okamžiku, kdy bylo na konečného příjemce (tj. žalobce) převedeno právo nakládat se zbožím jako vlastník. V případě, že se druhý (a případně další) převod práva nakládat se zbožím jako vlastník na žalobce uskutečnil předtím, než došlo k přepravě uvnitř Společenství, by totiž již nebylo možno tuto přepravu přičítat prvnímu dodání ve prospěch prvního pořizovatele, kterým měla být dle žalobce společnost F.E.T. (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 12. 2010 ve věci Euro Tyre a další, C-430/09). Ve věci by nešlo o dodání uvnitř Společenství osvobozené od DPH v případě, že by k převodu vlastnictví zboží na žalobce došlo předtím, než se uskutečnila přeprava zboží z Rakouska nebo Německa do České republiky. Pokud jde o okolnosti, které by mohly být zohledněny, Soudní dvůr již konstatoval, že když první pořizovatel, který nabyl právo nakládat se zbožím jako vlastník na území členského státu prvního dodání, projeví svůj záměr přepravit toto zboží do jiného členského státu a předloží své identifikační číslo pro DPH, které bylo přiděleno tímto jiným členským státem, musí být přeprava uvnitř Společenství přičtena prvnímu dodání za podmínky, že právo nakládat se zbožím jako vlastník bylo převedeno na dalšího pořizovatele v členském státě určení přepravy uvnitř Společenství. Soudní dvůr však také upřesnil, že tak tomu není, pokud byl dodavatel uskutečňující první dodání po převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník na pořizovatele tímto pořizovatelem informován o skutečnosti, že zboží bylo předtím, než opustilo členský stát dodání, dále prodáno jiné osobě povinné k dani (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 12. 2010 ve věci Euro Tyre a další, C-430/09). Stěžovateli lze na základě*

výše uvedeného jistě přisvědčit v tom, že pro posouzení místa dodání je tzv. kritérium organizace přepravy, podle kterého je dodání určeno podle osoby zajišťující přepravu, popř. osoby k tomu dávající příkaz, významné. Rozhodně však nelze mít za to, že jde o kritérium jediné, popř. rozhodující.“

(34) V nyní projednávané věci správní orgány považovaly pro stanovení místa plnění u dodávek pohonných hmot jediné kritérium, a to organizaci přepravy. Dle tohoto kritéria to byl žalobce, kdo provedl nejen nakládku zboží v členském státě (Rakousku, Německu, Slovinsku), ale kdo zboží z tohoto místa též přepravoval na území České republiky. Z tohoto důvodu to byl dle správních orgánů žalobce, kdo díky zajištění nakládky a přepravy zboží s tímto disponoval jako jeho vlastník. Z obsahu obou správních rozhodnutí vyplývá, že se správní orgány nijak nezabývaly tím, zda – li pohonné hmoty nebyly na místo, kde žalobce zboží nakládal, přepravovány z jiného členského státu, tedy zda přepravě uskutečňované žalobcem, nepředcházela jiná přeprava z jiného členského státu. Správní orgány uvedly pouze to, že zboží bylo přepravováno žalobcem z Německa, Rakouska či Slovinska s místem nakládky v Passau či v Mariboru. Stejně tak z obou rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se správní orgány zabývaly místem v České republice, kam bylo zboží dováženo a odkud se dostávalo do volného oběhu. Nebylo tudíž žádným způsobem posuzováno, zda – li na přepravu ze zahraničí do České republiky nenavazovala další vnitrostátní přeprava. V této souvislosti nebylo správními orgány prokázáno ani to, od kterého okamžiku žalobce nabyl vlastnictví k předmětným pohonným hmotám. Správní orgány tak zcela rezignovaly na přezkoumávání naplnění podmínek intrakomunitárního plnění, jak byly stanoveny výše uvedenou judikaturou. Kritérium organizace přepravy bezesporu je významným ukazatelem pro posouzení dané transakce, nicméně není jediným kritériem, když k určení, zda se jednalo o intrakomunitární plnění, musí správní orgány zkoumat všechny okolnosti konkrétního případu, včetně záměrů kupujícího a prodávajícího.

(35) Uvedený závěr krajského soudu lze připodobnit k závěrům učiněným Nejvyšším správním soudem v již citovaném rozhodnutí č.j. 5Afs 77/2015, v němž tento soud uvedl: *„Dodání zboží v jiném členském státě může být totiž mimo jiné uskutečněno předáním zboží prodávajícím prvním dopravci k přepravě ve prospěch kupujícího (pořizovatele), který tak získá právo nakládat se zbožím jako vlastník ve smyslu výše uvedeném. Není přitom bez dalšího vyloučeno, aby tato přeprava byla ve prospěch kupujícího zajištěna jinou osobou, která s dopravcem uzavře přepravní smlouvu, z níž nabude práv a povinností právě tento kupující (pořizovatel). [...] Výše uvedené závěry ostatně potvrzuje nejen znění článku 138 bod 1 směrnice o DPH: „Členské státy osvobodí od daně dodání zboží, které bylo odesláno nebo přepraveno mimo jejich území, avšak uvnitř Společenství, prodávajícím nebo pořizovatelem nebo na účet jednoho z nich, uskutečněné pro jinou osobu povinnou k dani nebo právnickou osobu nepovinnou k dani, která jedná jako taková, v jiném členském státě než ve státě zahájení odeslání nebo přepravy zboží.“, ale také § 7 odst. 2 zákona o DPH: „Místem plnění při dodání zboží, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno osobou, která uskutečňuje dodání zboží, nebo osobou, pro kterou se uskutečňuje dodání zboží nebo zmocněnou třetí osobou. Jinými slovy řečeno, přeprava zboží může být zajištěna prodávajícím, pořizovatelem (kupujícím) anebo i třetí osobou na jejich účet (v jejich prospěch). Článek 138 bod 1 směrnice o DPH ani § 7 odst. 2 zákona o DPH přitom nestanoví, že „zmocněná třetí osoba“ musí být nutně zmocněna právě prodávajícím nebo pořizovatelem (ostatně v rámci poskytování přepravních služeb je poměrně běžné, že přepravce k provedení objednané přepravy (např. při nedostatku vlastních kapacit) zadá provedení objednané přepravy dalšímu dopravci jako subdodávku. V projednávané věci proto samotná skutečnost, že přepravu zboží (PHM) zajišťoval (organizoval) žalobce, nemusí bez dalšího znamenat, že zboží nutně muselo být*

dodáno přímo jemu jako prvnímu pořizovateli. Nelze vyloučit, že, jak žalobce tvrdí, byla přeprava zajišťována ve prospěch (na účet) jeho dodavatele, který mu teprve poté, co získal oprávnění s předmětným zbožím jako vlastník nakládat, následně zboží dodal. Tak se skutečně mohlo v rámci jedné přepravy uskutečnit i několik dodání. Zda k tomu skutečně došlo, má zásadní význam pro rozhodnutí této věci a nepochybně může být prokázáno (nebo vyvráceno) právě stěžovatelem navrhovanými důkazy (zejména mezinárodními nákladní listy, doklady o dopravě vybraných výrobků, dodacími listy).“

(36) Pokud krajský soud v souladu s dosavadní judikaturou celkově hodnotí ucelený a logický okruh indicií ve vztahu k odůvodněné obavě týkající se prvku budoucího stanovení daně, musí konstatovat, že důvody, ze kterých žalovaný a správce daně dovozuje pravděpodobnost budoucího stanovení daně, se jeví jako nedostatečné. Jakkoli bez komplexního dokazování a zjišťování veškerých relevantních okolností, které má, jak opakovaně poukázal žalovaný, své místo v doměřovacím řízení, respektive v následném soudním řízení o přezkoumání dodatečných platebních výměrů, nelze vyloučit, že daň může být skutečně doměřena, důvody, které k tomu správce daně a žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí uvedli, tomu v tomto stadiu spíše nenasvědčují.

(37) Ve vztahu k důvodům svědčícím budoucí nedobytnosti daně pak lze opětovně zmínit závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 7. 1. 2016, č.j. 4Afs 22/2015 – 104, v němž bylo uvedeno: „[...] nižší míru odůvodněné obavy (tj. pravděpodobnosti) ve vztahu k budoucímu stanovení daně lze do určité míry kompenzovat vysokou mírou odůvodněné obavy ve vztahu k budoucí vymožitelnosti této daně. To by mohlo umožnit vydání zajišťovacího příkazu i tehdy, pokud by sice byly dány pouze „slabé“ důvody k domněnce ohledně budoucího stanovení daně (jako je tomu v nyní posuzovaném případě, viz výše), avšak existovaly by např. jasné doklady o snaze daňového subjektu zbavovat se postižitelného majetku, ukončovat podnikatelskou činnost, případně pokud by byl daňový subjekt nekontaktní, se správcem daně by nespolupracoval či jeho dlouhodobý majetek by byl neobvykle malý apod.“

(38) Zajišťovací příkazy v nyní projednávané věci byly správcem daně vydány v režimu ust. § 103 ZDPH, dle kterého, hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání. Správce daně současně s vydáním zajišťovacího příkazu učinil pokus vyrozumět vhodným způsobem daňový subjekt o vydání zajišťovacího příkazu a sepíše o tom úřední záznam.

(39) Důvodem vydání zajišťovacích příkazů byla obava správce daně o budoucí dobytost stanovené daně. Tato obava správce daně pramenila ze skutečnosti, že žalobce ke dni 1. 1. 2015 absolvoval přeměnu své společnosti odštěpením se založením nových nástupnických společností. V této souvislosti došlo k převodu značné části majetku žalobce na společnosti nástupnické a současně též ke snížení základního kapitálu žalobce. Obavy správce daně zdůvodnil rovněž odkazem na rizikovost obchodované komodity ve vztahu k výběrům daní. Bezprostřední účinnost a vymahatelnost zajišťovacích příkazů byla správcem daně stanovena s ohledem na obavu, že se žalobce zbaví všech disponibilních aktiv a úhrada v budoucnu stanovené daně tak nebude vůbec možná.

(40) Z projektu přeměny společnosti žalobce vyplývá, že došlo k její přeměně odštěpením se vznikem společností nástupnických, na tyto společnosti přešla většina majetku žalobce včetně personální složky zastoupené zaměstnanci žalobce. Činnost žalobce byla dle projektu rozložena mezi nově vzniklé společnosti, přičemž management žalobce zůstává

interesován v každé z nově vzniklých společností, které budou nově vykonávat jednotlivé činnosti, které dosud žalobce vykonával sám.

(41) Z projektu přeměny společnosti žalobce bylo zjištěno, že rozdělení společnosti odštěpením se vznikem nástupnických společností bylo účinné ke dni 1. 1. 2015.

(42) Dle ust. § 257 odst. 1 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, každá z nástupnických obchodních společností nebo družstev ručí za dluhy, jež přešly v důsledku rozdělení ze zaniklé nebo rozdělované obchodní společnosti nebo družstva na ostatní nástupnické obchodní společnosti nebo družstva nebo zůstaly rozdělované obchodní společnosti nebo družstvu, společně a nerozdílně až do výše čistého obchodního majetku uvedeného v posudku znalce pro ocenění jmění. Dle odst. 2 téhož ustanovení rozdělovaná obchodní společnost nebo rozdělované družstvo ručí za dluhy, jež přešly v důsledku rozdělení odštěpením na nástupnickou obchodní společnost nebo družstvo nebo na více nástupnických obchodních společností nebo družstev, do výše svého vlastního kapitálu vykázaného v zahajovací rozvaze.

(43) Z výše uvedeného je zřejmé, že kromě aktiv, které na nástupnické společnosti přešly, přešly na tyto společnosti rovněž pasiva, a to ve výši odpovídající čistému obchodnímu majetku dle posudku znalce pro ocenění jmění. Za dluhy, které v důsledku rozdělení přešly na nástupnické společnosti, rozdělovaná společnost ručí do výše svého vlastního kapitálu vykázaného v zahajovací rozvaze. Žalovaný tak má možnost v budoucnu stanovenou daň vymáhat po nástupnických společnostech žalobce, a to v okamžiku, kdy společnost žalobce vzniklou pohledávkou v přiměřené lhůtě neuhradí (viz ust. § 2021 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb.). Vzniklý dluh žalovaný bude mít možnost vymáhat po všech nástupnických společnostech žalobce, neboť všechny tyto společnosti jsou zákonnými ručiteli žalobce. V části jmění, které zůstalo žalobci zachováno, bude moci dluh vzniklý na doměřené dani, žalovaný vymáhat přímo po žalobci, když akciová společnost ručí za své dluhy celým svým majetkem. Tvzení žalovaného, dle něhož bude v budoucnu vzniklý dluh na doměřené dani nedobytný z důvodu omezeného ručení nástupnických společností, nelze považovat za dostatečně „silný“. Žalovaný toto své tvrzení navíc žádným relevantním způsobem nedoložil. Za „silný“ důvod nelze pokládat ani žalovaným uváděnou obecnou domněnku o rizikovosti obchodování s pohonnými hmotami. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č.j. 4Afs 22/2015 – 104) Žalovaný se naopak žádným způsobem nevypořádal s námitkami žalobce, jimiž tento upozorňoval na skutečnost, že dosud veškeré daňové povinnosti plnil řádně a správní orgány v minulosti nikdy jeho daňový postup nezpochybňovaly.

V. Závěr, náklady řízení

(44) Krajský soud shrnuje, že po vyhodnocení všech relevantních okolností případu neshledal dostatečné důvody pro vydání zajišťovacího příkazu. Jakkoli nelze vyloučit budoucí stanovení daně, skutečnosti uváděné žalovaným v napadeném rozhodnutí pro takový závěr nepředstavují silnou oporu. Krajský soud ani neshledal podstatné okolnosti, které by vzbuzovaly odůvodněnou obavu ohledně budoucí dobytnosti daně v intenzitě, která by umožňovala vydání zajišťovacího příkazu. Z tohoto důvodu krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

(45) V souladu s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. krajský soud přistoupil rovněž ke zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť shora uvedená pochybení, lze konstatovat již ve vztahu k řízení před prvoinstančním správním orgánem.

(46) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a ust. § 110 odst. 3 s. ř. s a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch. Proto mu na náhradě nákladů řízení byla přiznána částka 9.800 Kč představující zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, náklady zastoupení advokátem za dva úkony právní pomoci po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), tedy 6.200 Kč a 2x náhrada hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) 600 Kč, náklady celkem 9.800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 8. února 2017

JUDr. Marie Trnková v. r.
Předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka